

189 KIRI

ÜLESTÕUSMINE

VARSTI pärast Jeesuse matmist reede pärastlõunal kutsus parajasti Urantial viibinud Nebadoni peainglite ülem kokku magavate tahtolendite ülesäratamise nõukogu ja hakkas arutama, kuidas oleks võimalik Jeesust tagasi ellu tuua. Need kokkukogunenud kohaliku universumi pojad, Miikaeli loodud-olendid, tegid seda omal vastutusel: Gabriel ei olnud neid kokku kutsunud. Südaõöks olid nad jõudnud järeldusele, et loodud-olend ei saa Looja äratamisele mitte millegagi kaasa aidata. Nad otsustasid võtta vastu Gabrieli nõuande, kes õpetas neid, et kuna Miikael oli „andnud oma elu vabatahtlikult, on tema võimuses see oma tahte kohaselt ka taas tagasi võtta”. Veidi pärast selle peainglite, Elukandjate ja mitmete neid loodud-olendite taastamise ja morontias loomise töös abistavate olendite nõukogu koosoleku lõppu ütles Jeesuse Isikustatud Kohandaja, kes tol ajal isiklikult juhtis Urantiale kogunenud taevavägesid, murelikult ootavatele pealtvaatajatele:

² „Mitte keegi teist ei saa oma Looja-isa ellu tagasipöördumisel kuidagi abiks olla. Maailma surelikuna on ta kogenud sureliku surma, universumi Suveräänina elab ta ikka veel. Te näete praegu Jeesus Naatsaretlase üleminekut lihaliikust elust morontiaellu. Selle Jeesuse vaimüleminek jõudis lõpule siis, kui mina eraldusin tema isiksusest ja sain teie ajutiseks suunajaks. Teie Looja-isa on otsustanud oma surelike loodud-olendite elukäigu täielikult läbi teha, alates sünnist ainelistes maailmades kuni loomuliku surmani ja morontiaülestõusmiseni tõelise vaimeksisteerimise kogemusse. Te näete peagi üht selle kogemuse etappi, kuid ei tohi selles osaleda. Te ei tohi teha Looja heaks seda, mida te harilikult teete loodudolendi heaks. Looja-Poja võimuses on annetada end ükskõik missuguse omaloodud poja kujus; tema võimuses on loobuda oma nähtavast elust ja võtta see uuesti tagasi; ja see on tema võimuses Paradiisi-Isa otsese käsu kohaselt ning ma tean, millest ma räägin.”

³ Kuulnud Isikustatud Kohandajat seda kõnelemas, jäi igaüks Gabrielist kõige alama keerubini ärevalt ootama. Nad nägid Jeesuse surelikku keha hauas, nad nägid märke oma armastatud Suverääni tegevusest universumis, ning neist nähtustest aru saamata ootasid kannatlikult edasisi sündmusi.

1. ÜLEMINEK MORONTIASSE

¹ Pühapäeva varahommikul kell kolmveerand kolm saabus ja asus haa ümber valvesse Paradiisi kehas-tumiskomisjon, millesse kuulus seitse täpselt tuvastamata Paradiisi isiksust. Kümme minutit enne kolme oli Joosepi uues hauakambris tunda nii aineliste kui ka morontiategevuste tugevaid võnkeid ja kaks minutit pärast kella kolme tol pühapäeva varahommikul, 9. aprillil aastal 30 pKr väljus hauakambri Jeesus Naatsaretlase ülestõusnud morontiaakuju ja isiksus.

² Kui ülestõusnud Jeesus hauakambri väljus, jäi tema lihaliik keha, milles ta oli maa peal peaaegu kolmkümmend kuus aastat elanud ja tööd teinud, linasesse riidesse mähituna häirimatult hauakambri eendisse lebama, täpselt nii, nagu Joosep oli oma kaaslastega ta reede pärastlõunal sinna puhkama asetanud. Ka kivi hauakambri sissekäigu ees polnud nihkunud, Pilatuse pitsar oli murdmata, sõdurid asusid endiselt oma kohadel. Templivalvurid olid pidevalt valves olnud, Rooma valvurid vahetusid keskööl. Ükski valvur ei aimanud, et nende valvealune oli tõusnud uude kõrgemasse eksisteerimisvormi ja et nende valve all olev surnukeha on nüüd vaid kõrvaleheidetud väline kest, mille pole Jeesuse päästetud ja ülesäratatud morontiaisiksusega enam mingit seost.

³ ¶ Inimkond on pikaldane taipama, et aine on kõiges isikulises morontia skelett ning need mõlemad on kestva vaimureaalsuse peegelduvad varjud. Kui kaua läheb veel aega, kuni te hakkate nägema aega igaviku liikuva kujutisena ja ruumi Paradiisireaalsuste põgusa varjuna?

⁴ Nii palju kui meie aru saame, polnud ühelgi selle universumi loodud-olendil ega ühelgi mõne teise universumi isiksusel selle Jeesus Naatsaretlase morontiaülesärkamisega mingit seost. Reedel andis ta maailma surelikuna oma elu ja pühapäeva hommikul võttis selle Norlatiadeki Satania süsteemi morontiaolendina uuesti tagasi. Jeesuse ülesärkamises on meie jaoks palju arusaamatut. aga me teame, et see toimus nii, nagu meie seda esitame, ning ligikaudu mainitud ajal. Võime ka märkida, et kõik selle sureliku üleminekuga või morontiaülesärkamisega kaasnevad teadaolevad nähtused toimusid sealsamas Joosepi hauakambris, kus Jeesuse surelikud ainelistes säilmed surilinas lebasid.

⁵ Me teame, et selles morontiaülesärkamises ei osalenud ükski kohaliku universumi loodud-olend. Märkasime haa ümber seitset Paradiisi isiksust, ent ei

näinud, et nad oleksid seoses Meistri ülesärkamisega midagi teinud. aga niipea kui Jeesus otse haua kohal Gabrieli kõrvale ilmus, andsid seitse Paradiisi isiksust märku oma kavatsusest kohe Uversale lahkuda.

⁶ Selgitame Jeesuse ülesärkamist igaveseks järgmistele väidetega:

⁷ 1. tema aineeline ehk füüsiline keha ülesärkanud isiksusse ei kuulunud. Kui Jeesus hauast väljus, jäi tema lihalik keha häirimatult hauakambrisse. Ta väljus hauast, nihutamata sissepääsu ees olnud kive ja rikumata Pilatuse pitsereid;

⁸ 2. ta ei tulnud hauast vaimuna ega Nebadoni Miikaelina; ta ei ilmunud Looja-Suverääni kujul, mis tal oli enne kehastumist sureliku ihus Urantial;

⁹ 3. ta väljus Joosepi hauakambrist nende morontiaisiksuste kujul, kes ülesärkanud morontia tõusuolenditena tulevad selle kohaliku Satania süsteemi esimese eluasemeilma ülesärkamissaalidest. Ja Miikaeli mälestusmärk eluasemeilmas number üks ärkamissaalide tohutu õue keskel sunnib meid oletama, et selles süsteemi esimeses eluasemeilmas aidati Meistri ülestõusmisele Urantial kuidagi kaasa.

¹⁰ 4. Pärast hauast tõusmist tervitas Jeesus kõigepealt Gabrieli ja käskis tal Immanueli juhtimisel universumi haldusasjade korraldamist jätkata ning tegi Melkisedekite ülemale ülesandeks anda Immanuelile edasi tema vennalikud tervitused. Seejärel palus ta Edentia Kõigekõrgemalt Päevilt Vanade kinnitust oma sureliku ülemineku kohta, ja pöördudes seitsmest eluasemeilmast oma Loojat nende klassi olendina tervitama tulnud morontiarühmade poole, lausus Jeesus oma surelikkusejärgse elu esimesed sõnad. Morontia Jeesus ütles: „Lõpetanud oma elu lihas, jään mõneks ajaks üleminekukujus siia, et võiksin oma tõusuolendite elu täielikumalt tundma õppida ja jätkata Paradiisi-Isa tahte ilmutamist.”

¹¹ Seda öelnud, andis Jeesus Isikustatud Kohandajale märku ja kõik universumi intellektiolenid, kes olid kogunenud Urantiale ülestõusmist pealt vaatama, saadeti viivitamatult igaüks oma universumi töid jätkama.

¹² Nüüd elas Jeesus sisse morontiaellu, teda tutvustati selle elu nõuetega, mida ta oli otsustanud lühikest aega Urantial elada, nagu iga teist loodud-olendit. Morontia maailmaga tutvumine võttis üle tunni maa-pealset aega ja Meister katkestas selle kahel korral, sest soovis suhelda oma endiste, maiste kaaslastega, kes tulid Jeruusalemmast tühja hauakambrisse otsima tõendit ülestõusmise kohta.

¹³ Jeesuse surelik üleminek — Inimese Poja morontiaülestõusmine — oli lõpule jõudnud. algas Meistri ajutine kogemus ainelise ja vaimse maailma vahelisel keskteel. Ning ta oli seda kõike teinud omaenda sise-mise jõuga, ükski isiksus polnud teda abistanud. Nüüd elas ta morontia Jeesusena, ent samal ajal, kui tema oma morontia elu alustas, lebas ta aineeline keha häirimatult hauas. Sõdurid valvasid ikka veel ja maavaltitseja pitsereid oli murdmata.

2. JEESUSE AINELINE KEHA

¹ Kümme minutit kolm läbi, kui ülestõusnud Jeesus Satania seitsmest eluasemeilmast kokkutulnud morontiaisiksustega vennalikult suhtles, läks peainglite — ülestõusmisinglite — ülem Gabrieli juurde ja palus Jeesuse surelikku keha endale. Peainglite ülem ütles: „Me ei tohi osaleda oma suverääni Miikaeli annetumiskogemuse morontiaülestõusmises, kuid sooviksime võtta tema surelikud säilmed oma hoolde ja need kohe lagundada. Me ei kavatse rakendada dematerialiseerimise meetodit, tahame lihtsalt aja kulgu kiirendada. Piisab sellest, et oleme näinud Suverääni Urantial elamas ja suremas; taevavägede mälestusse ei tohiks jääda universumi Looja ja alalhoidja inimkuju aeglast lagunemist. Küsin kogu Nebadoni taevaste intellektiolenidite nimel luba võtta Jeesus Naatsaretlase surelik keha enda hoolde ja see kohe lagundada.”

² Ja kui Gabriel oli Edentia vanima Kõigekõrgemaga nõu pidanud, antigi taevavägede peainglist esindajale luba talitada Jeesuse füüsiliste säilmetega nii, nagu ta tarvilikuks peab.

³ Kui peainglite ülem oli palutud loa saanud, kutsus ta appi palju kaaslasi ja taevaste isiksuste kõigi klasside esindajate arvuka väe ning hakkas Urantia keskteelise abiga Jeesuse füüsilist keha enda valdusse võtma. See surnukeha oli puhtaineline loodu: see oli füüsiline ja otsene, seda ei saanud hauast eemaldada nii, nagu üles tõusev morontiakuju oli pitsereid hauakambri väljunud. Mõne morontiaisiksuse abiga võib morontiakuju muuta kord justkui vaimuks, kes on tavalise aine suhtes indiferentne, kord jälle nähtavaks ja aineliste olenditega kontaktivõimeliseks nagu maailma surelikud.

⁴ Kui nad valmistusid Jeesuse keha hauakambrist välja võtma, et see väärikalt ja aupaklikult peaaegu silmapilkselt lagundada, said Urantia teise astme keskteelised ülesande veeretada kivid hauakambri sissepääsu eest. Neist kahest kivist suurem oli veskikivi meenutav tohutu ümmargune kamakas, mis liikus kaljusse uuristatud õnaruses nii, et seda sai haa-

kambri avamiseks ja sulgemiseks edasi-tagasi nihutada. Kui pealtvaatavad juudi valvurid ja Rooma sõdurid nägid, kuidas see hiiglaslik kivi hämaras hommikuvalguses nagu iseenesest hauakambri sissepääsu eest eemale veeres — ilma et seda liikumist oleks saanud millegi nähtavaga seletada —, haaras neid hirm ja paanika ning nad põgenesid ruttu sündmuspaigalt. Juudid põgenesid kodudesse ja läksid hiljem templisse, et oma kaptenile juhtunust ette kanda. Roomlased põgenesid antonia kindlusesse ja tegid ettekande tsen-tuuriole, niipea kui too valvesse tuli.

⁵ Juutide juhid olid Jeesusest vabanemise räpast ettevõtmist alustanud reetur Juudale altkäemaksu pak-kumisega, ja nüüd, sellisesse piinlikku olukorda sat-tunud, ei karistanud nad valvepostilt lahkunud val-vureid, vaid pakkusid neile ja Rooma sõduritele alt-käemaksu. Nad maksid kõigile kahekümnele mehele teatava summa, käskides neil igaühele öelda: „Kui me öösel magasime, ründasid tema jüngrid meid ja vii-sid surnukeha ära.” Ja juutide juhid töötasid sõdurite-le pühalikult, et kui maavalitseja peaks kunagi teada saama, et nad altkäemaksu võtsid, kaitsevad nad neid Pilatuse ees.

⁶ ¶ Kristlaste usk Jeesuse ülestõusmisse on põhi-nenud „tühja haua” faktil. Haud oli *tõepoolest* tühi, kuid ülestõusmise *tõde* ei peitu selles. Esimeste usku-jate saabudes oli haud tõesti tühi ning see tõsiasi koos Meistri kaheldamatu ülestõusmisega viis ebaõige us-kumuse väljakujunemisele: et hauast tõusis Jeesuse ai-neline ja surelik keha. Vaimsete reaalsuste ja igaveste väärtustega seotud tõde ei saa alati üles ehitada oma-vahel seotud selgetele tõsiasi-jadele. Üksikfaktid võivad olla küll aineliselt tõesed, ent sellest ei järeldu, et min-gite tõsiasi-jade omavaheline seostamine viib tingimata tõestele vaimsetele järeldustele.

⁷ Joosepi hauakamber polnud tühi sellepärast, et Jeesuse surnukeha taastati või äratati, vaid seepärast, et oli täidetud taevaste vägede palve lubada see lagun-dada erilisel ainulaadsel viisil, viia „põrm põrmuks” tagasi ajaliste viivitusteta ja tavaliste nähtavate sureli-ku kõdunemise ja ainelise mädanemise protsessideta.

⁸ Jeesuse surelikud säilmed tegid läbi sama loo-muliku lagunemisprotsessi nagu kõik inimkehad maa peal, aga ajaliselt oli seda loomulikku lagunemist tun-duvalt kiirendatud, nii et see oli peaaegu hetkeline.

⁹ Tõelised tõendid Miikaeli ülestõusmise kohta on oma olemuselt vaimsed, ehkki seda õpetust on oma tunnistustega kinnitanud paljud maailma surelikud, kes ülestõusnud morontia Meistriga kohtusid, ta ära

tundsid ja temaga vestlesid. Enne Meistri lõplikku lah-kumist Urantialt puutus temaga isiklikult kokku pea-aegu tuhat inimolendit.

3. ÜLESTÕUSMINE USULISE ELUKORRALDUSE LÕPUS

¹ Veidi pärast kella poolt viit pühapäeva hommi-kul kutsus Gabriel peainglid enda juurde, valmistu-des sisse juhatama aadama usulise elukorralduse lõp-pu Urantial tähistavat üldist ülesäratamist. Kui selle suursündmusega tegelevad tohutud seeravi- ja keeru-biväed olid korrakohaselt üles rivistatud, ilmus mo-rontia Miikael Gabrieli ette ja ütles: „Nii nagu mu Isal on ta enda elu, on ta andnud ka oma Pojale tema en-da elu. Ma pole küll veel universumi valitsemist täieli-kult enda kätte tagasi võtnud, kuid see mu enese keh-testatud kitsendus ei piira mingil viisil elu annetamist minu magavatele poegadele: alaku planeedi ülesärata-misloendus.”

² Peainglite ringlust hoiti tookord esmakordselt käigus Urantialt. Gabriel ja peainglite väed liikusid planeedi vaimsele poolusele ning kui Gabriel märku andis, kostis süsteemi esimeses eluasemeilmas tema hää: „Ärgaku Miikaeli käsul Urantia usulise elukor-ralduse surnud!” Siis ilmusid eluasemeilma ülestõus-missaalidesse morontiarõivastesse riietamiseks kõik Urantia rahvaste ellujäänud, kes olid aadama aegadest saadik unne vajunud ja kelle üle veel polnud kohut mõistetud. Ning seeravid ja nende kaaslased valmis-tusid hetkega eluasemeilmadesse lahkuma. Need see-ravitest kaitseinglid, kes olid kunagi ellujäävate sureli-ke rühma valvama pandud, oleksid üldjuhul pidanud nende ärkamise hetkel eluasemeilma ülestõusmissaa-lides kohal olema, ent nad olid siin maailmas, sest Gabriel pidi Jeesuse morontiaülestõusmise tõttu ko-hal viibima.

³ Ehkki loendamatud isiklikku kaitseseeravit oma-vad isikud ja need, kes olid vaimse isiksuse arengus juba piisavalt kaugele jõudnud, olid läinud eluaseme-ilma aadama ja Eeva ajale järgnenud ajastutel ning va-hepeal oli toimunud palju Urantia poegade erakord-seid ja kord aastatuhande jooksul toimuvaid ülestõus-misi, oli see kolmas usulise elukorralduse lõpu pu-hul toimuv planeediloendus ehk täielik ülesäratamine. Esimene oli toimunud Planeedivürsti saabumise ajal, teine aadama ajal ja kolmas tähistas Jeesus Naatsaret-lase morontiaülestõusmist, surmast läbiminekut.

⁴ ¶ Kui peainglite ülem planeedi ülesäratamissig-naali vastu võttis, loovutas Inimese Poja Isikustatud

Kohandaja oma võimu Urantiale kogunenud taevavägede üle ja andis kõik kohaliku universumi pojad nende ülemate võimu alla tagasi. Seda teinud, lahkus ta Salvingtoni, et Miikaeli surmast läbimineku lõpulejõudmine Immanueli juures registreerida. Ja talle järgnesid kohe kõik taevaväed, kellel polnud enam Urantial ülesandeid täita. Gabriel jäi aga morontia Jeesusega Urantiale.

⁵ ¶ Nii nägid Jeesuse ülestõusmisega seotud sündmusi need, kes vaatlesid nende tegelikku kulgu vabana inimese osalise ja kitsa nägemisvõime piirastest.

4. TÜHJA HAUA LEIDMINE

¹ Lähenedes Jeesuse ülestõusmise hetkele tol pühapäeva varahommikul, peame meenutama, et kümme apostlit peatusid Eelija ja Maarja Markuse majas ning magasid ülakambris samadel lavatsitel, millel olid koos Meistriga lebanud viimse öhtusöömaaja ajal. Tol pühapäeva hommikul olid seal kõik peale Tooma. Toomas oli laupäeva öhtul, kui nad esimest korda kokku tulid, mõni minut nende seas viibinud, ent apostlite nägemine koos teadmise ja Jeesusega juhtunust oli tema jaoks liig. Ta vaatas oma kaaslastele üle ja lahkus otsekohe toast, et minna Betfagesse Siimoni majja, kus kavatses üksi oma mures kurvastada. Kõik apostlid kannatasid mitte niivõrd kahtluste ja meeleheite, kui võrd hirmu, kurbuse ja häbi käes.

² ¶ Nikodeemose majja olid kogunenud koos Taa vet Sebedeuse ja arimaatia Joosepiga ligikaudu kahteist kuni viisteist Jeesuse silmapaistvaimat Jeruusalemma jüngrit. arimaatia Joosepi majas viibis umbes viisteist kuni kakskümmend juhtivat naisuskujat. Joosepi majas peatusid ainult need naised ning et nad olid kogu sabatipäeva ja sabbatijärgse öhtu eranditult majas püsinud, ei teadnud nad ei hua juurde seatud sõjaväelastest, hua ette veeretatud teisest kivist ega Pilatuse pitseritest, mida kivid kandsid.

³ Veidi enne kella kolme tol pühapäeva varahommikul, kui idas hakkas paistma esimesi märke päeva algusest, asusid viis naist Jeesuse hua poole tee. Nad olid varunud külluses palsameerimisvedelikke ja neil oli kaasas hulk linaseid sidemeid. Nad kavatsesid teha Jeesuse surnukehale põhjalikuma surmajärgse võidmise ja mähkida see hoolikamalt uutesse sidemetesse.

⁴ Jeesuse surnukeha läksid võidma Maarja Magdaleena, alfeuse kaksikute ema Maarja, vendade Sebedeuste ema Saloome, Kuusa naine Johanna ja Esra tütar Susanna aleksandriast.

⁵ Kell oli juba pool neli, kui viis naist oma salvi koormaga tühja hauakambri ette jõudsid. Damaskuse väravast väljudes kohtasid nad gruppi sõdureid, kes põgenesid linna, mõni suuremas, mõni väiksemas paanikas, ja see sundis neid hetkeks peatuma; aga kui rohkem midagi ei juhtunud, jätkasid nad teed.

⁶ Nad olid väga üllatunud, kui nägid, et kivi oli hauakambri sissepääsu eest veeretatud, sest olid teed alustades arutanud, kes küll aitab neil kivi ära veeretada. Nüüd asetasid nad oma kandamid maha ja vahetasid hirmunult ja suures hämmastuses pilke. Kui nad seal hirmust värisedes seisid, söandas Maarja Magdaleena ümber väiksema kivi minna ja lahtisesse hauakambrisse siseneda. Joosepi hauakamber asus Joosepi aias mäeküljel, teest ida pool, sissepääsuga ida suunas. Selleks tunniks oli uue päeva koiduvalgus juba sedavõrd tugev, et Maarja võis näha kohta, kus Meistri keha oli lebanud, ja aduda, et surnu on kadunud. Kaljuorvas, kuhu Jeesus oli puhkama seatud, nägi Maarja ainult kokkuvolditud rätikut, millel oli lebanud Jeesuse pea, ja sidemeid, millesse oli mähitud tema keha; need olid kivil puutumatult nagu enne seda, kui taevaväed olid keha eemaldanud. Kattelina oli hauasüvendi jalutsis.

⁷ Seisnud mõne hetke hauakambri lävel (sisenedes ei näinud ta algul päris selgesti) ja mõistnud, et Jeesuse surnukeha on kadunud ning tema kohal vedelevad vaid surilina, karjatas Maarja ehmunult ja ahastavalt. Kõik naised olid äärmiselt erutatud, nende närvid olid pingul juba seitsaadik, kui nad linnaväravas paanikasse sattunud sõdureid kohtasid, ning kui Maarja nüüd ahastades karjatas, haaras neid õud ja nad põgenesid kiiruga. Nad ei peatunud enne, kui olid jõudnud Damaskuse väravani. Selleks ajaks oli Johannat hakanud südametunnistus piinama, et nad olid Maarja maha jätnud; ta kogus kaaslaste kokku ja nad suundusid tagasi hua juurde.

⁸ Kui naised hauakambri lähedusse jõudsid, tormas nende juurde Magdaleena, kes oli nüüd veelgi hirmunud, sest ta polnud hauakambri väljudes oma õdesid ootamas leidnud, ning hüüdis erutatult: „Teda pole seal — nad on ta ära viinud!” Ja ta viis naised tagasi hauakambri juurde ning kõik läksid sisse ja nägid, et see on tühi.

⁹ Viis naist istusid sissepääsu lähedale kivile ja arutasid olukorda. Neile polnud veel pähe tulnud, et Jeesus on üles tõusnud. Nad olid sabbati omaette veetnud ja oletasid nüüd, et surnukeha on viidud mõnda teise puhkepaika. Kui nad aga selle võimaluse üle järele mõtlesid, ei osanud nad seletada, miks surilina

olid korralikult kivile seatud; kuidas oli surnukeha ära viidud nii, et sidemed, millesse see oli mähitud, olid jäetud pealtnäha puutumatu matmisorva endisesse asendisse.

¹⁰ ¶ Kui naised seal uue päeva varastel koidutundidel istusid, vaatasid nad hetkeks kõrvale ja nägid üht liikumatult seisvat vaikivat võõrast. Korraks tekkis neil taas hirm, kuid siis tormas Maarja Magdaleena võõra juurde ja küsis, pidades teda aednikuks: „Kuhu te olete Meistri viinud? Kuhu ta on puhkama asetatud? Ütle meile, et saaksime tema juurde minna.” Kui võõras Maarjale ei vastanud, hakkas naine nutma. Siis küsis Jeesus neilt: „Keda te otsite?” Maarja ütles: „Otsime Jeesust, kes asetati Joosepi haua kambrisse puhkama, aga on nüüd kadunud. Kas sa tead, kuhu ta on viidud?” Siis ütles Jeesus: „Kas see Jeesus siis ei öelnud teile juuba Galileas, et ta ei sure, vaid tõuseb uuesti üles?” Naised ehmusid nende sõnade peale, ent Meister oli nii muutunud, et nad ei tundnud teda veel ära, sest ta oli seljaga vastu ähmast valgust. Kui nad võõra sõnade üle järele mõtlesid, pöördus too Magdaleena poole ja ütles tuttava häälega: „Maarja.” Ja kui naine seda nii tuttavat osavõtlikku ja armastavat tervitust kuulis, tundis ta Meistri hääle ära ja viskus põlvili tema jalge ette, hüüdes: „Mu Issand ja mu Meister!” Ning ka kõik teised naised taipasid, et nende ees seisab ülendatud Meister, ja nemadki põlvitasid ruttu tema ette.

¹¹ Need inimsilmad võisid Jeesuse morontiakuju näha tänu Jeesust tol korral saatnud muundajate ja keskteeliste ning teatavate morontiaisiksuste erioma-sele abile.

¹² ¶ Kui Maarja püüdis Jeesuse jalgu emmata, ütles Meister: „Ära puuduta mind, Maarja, sest ma pole selline, nagu siis, kui mind mu lihaliku elu ajal tundsid. Ma viibin oma praegusel kujul siin teie seas mõnda aega, enne kui Isa juurde tõusen. aga minge nüüd kõik ja rääkige minu apostlitele — ja Peetrusele —, et ma olen üles tõusnud ja et teie olete minuga kõnelnud.”

¹³ Kui naised hämmastusest toibusid, kiirustasid nad tagasi linna Eelija Markuse majja, kus jutustasid kümnele apostlile kõigest, mis nendega oli juhtunud, kuid apostlid ei tahtnud neid uskuda. Nad arvasid algul, et naised olid nägemust näinud, aga kui Maarja Magdaleena kordas sõnu, mis Jeesus oli neile öelnud, ning Peetrus kuulis oma nime, tormas ta ülakambri-st välja, Johannes kannul, ning kiirustas hauakambri juurde, et kõike oma silmaga näha.

¹⁴ Naised kordasid oma lugu jutuajamisest Jeesusega ka teistele apostlitele, aga nemad ei jäänud uskuma ega tahtnud ka ise minna asja uurima, nagu olid teinud Peetrus ja Johannes.

5. PEETRUS JA JOHANNES HAUA JUURES

¹ Kui kaks apostlit jooksid Kolgatale Joosepi hauakambri juurde, valdas Peetruse mõtteid kord hirm, kord lootus. Ta kartis Meistrit kohata, ent tema lootusi suurendas see, et Jeesus oli talle eraldi sõna saatnud. Ta oli pooleldi veendunud, et Jeesus on tõesti elus: ta mäletas Meistri lubadust kolmandal päeval üles tõusta. Imelik, et see lubadus polnud talle pärast ristilöömist meelde tulnud enne, kui nüüd läbi Jeruusalemma põhja poole kiirustades. Johannese hing paisus isäralikust rõõmu- ja lootuseekstaasist, kui mees linnast välja tõttas. Ta oli pooleldi veendunud, et naised olid tõesti ülestõusnud Meistrit näinud.

² Kuna Johannes oli Peetrusest noorem, jooksis ta kiiremini ja jõudis hauakambri juurde esimesena. Johannes seisatas lävel ja vaatas hauakambrisse ning kõik oligi nii, nagu Maarja oli kirjeldanud. Üsna pea tormas kohale ka Siimon Peetrus, kes nägi sisenedes samuti tühja hauakambrit, kus surilina olid nii veidras asendis. Ja kui Peetrus oli väljunud, astus Johannes sisse ning vaatas kõike oma silmaga. Siis istusid nad kivile, et arutada kuuldu ja nähtu tähendust. Ning seal istudes mõtisklesid nad kõige üle, mis neile Jeesusest oli räägitud, aga ei suutnud juhtunut selgesti mõista.

³ Peetrus arvas algul, et hauakambrit oli röövitud, et vaenlased olid surnukeha varastanud, võib-olla valvuritele altkäemaksu maksnud. Johannes aga arutas, et vaevalt oleks hauakamber nii korras, kui surnukeha oleks varastatud, samuti ei saanud ta aru, miks sidemed olid maha jäetud, liiati veel puutumatu. Mõlemad läksid uuesti hauakambrisse, et surilinu lähemalt uurida. Kui nad teist korda kambrist väljusid, leidsid nad eest Maarja Magdaleena, kes oli tagasi tulnud ja nuttis sissepääsu ees. Maarja oli läinud apostlite juurde usus, et Jeesus on üles tõusnud, ent kui kõik tema teadet uskumast keeldusid, langes ta masendusse ja meeleheitesse. Ta ihkas tulla tagasi hauakambri juurde, kus arvas olevat kuulnud Jeesuse tuttavat häält.

⁴ Kui Maarja pärast Peetruse ja Johannese lahkimist veel veidikeseks kohale jäi, ilmus Meister uuesti tema juurde, öeldes: „Ära kahtle, olgu sul julgust uskuda seda, mida oled näinud ja kuulnud. Mine mu apostlite juurde tagasi ja ütle neile uuesti, et ma olen üles tõusnud, et ma ilmun ka neile ja et ma lähen peagi nende ees Galileasse, nagu olen lubanud.”

⁵ Maarja kiirustas tagasi Markuse majja ja rääkis apostlitele, et oli jälle Jeesusega vestelnud, aga nad ei uskunud teda. Kui aga Peetrus ja Johannes tagasi jõudsid, lakkasid nad teda pilkamast ning neid valdas hirm ja kartlik ootus.